

Ursula Ahonen

Pahan varjot

Oli pimeä syyskuinen ilta, kun varjot lankesivat maahan kummallisine kuvoineen. Kävelin lyhyin askelin Central parkin pimeää katua pitkin, yrittämättä välittää tihkuvasta sateesta, joka valui selkääni pitkin aiheuttaen minulle kylmiä väreitä. Olin juuri saanut viimeisteltyä historian esitelmäni Iivana Julmasta yliopistolla, ja olin nyt palaamassa asunnolleni. Tuuli ulisi puissa aavemaisesti, mikä sai minut säikähtämään jokaista rasahdusta. Kadut olivat aavemaisen hiljaiset Central parkin pohjoisessa osassa, joka oli yllättävää, sillä yleensä kaduilla näkyi kodittomia tai myöhäisiä juhlijoita. Tunsin muutenkin, että jokin oli pielessä sillä pieni ääni pääni sisällä varoitti minua, jostain tuntemattomasta vaarasta.

Yhtäkkiä varjoista tuli esiin tumma hahmo, jonka kasvoja peitti syvään vedetty huppu. Hahmossa oli jotain, joka sai sen näyttämään uhkaavalta. Osasin muutamia itsepuolustuksen perusasioita, mutta en ollut mikään karatemestari, joten mietin pitäisikö paeta. Katsoin taakseni etsiäkseni pakoreittiä, huomasin, että takanani oli toinen hahmo. Huusin hahmolle, joka oli arviolta kymmenen metriä edessäni, ”Mitä haluat ja kuka olet?!”. Hahmo vastasi jäätävän kylmästi ja rauhallisesti ”Haluamme sinut Ariel”. Ihmettelin mistä hahmo tiesi nimeni. Hahmo lähestyi minua, kuin se olisi lipunut asfaltin pintaa pitkin. Minuun iski paniikki. En tiennyt hahmon aikeita, mutta pieni ääni pääni sisälläni kertoi, etteivät hahmon aiheet olleet hyväntahtoiset. Käännyin paetakseni, mutta törmäsin takanani seisovaan hahmoon. Hahmo otti minusta kiinni ja peitti suuni, etten pystyisi huutamaan apua. Koetin päästä hahmon otteesta rimpuilemalla ja potkimalla, mutta en ollut tarpeeksi vahva. Hahmo alkoi raahata minua tien viereiseen metsään. Metsässä näkyi himmeä valo, jonka luokse hahmo raahasi minua. Kun näin valon lähteen meinasin menettää järkeni. Valo tuli jonkinlaisesta portaalista, joka näytti kuin se eläisi. Hahmo, joka raahasi minua, keskusteli toisen hahmon kanssa portaalin läpi menemisestä, joka sai minut vielä enemmän kauhun valtaan.

Siinä samassa, jokin hyppäsi minua raahavan hahmon selkään ja sai sen hellittämään otteensa minusta. Sitten ymmärsin, että nyt oli tullut mahdollisuuteni paeta. Juoksin niin lujaa kuin pystyin, mutta sitten pysähdyin. Kuulin kamppailun ääniä takaani ja piilouduin yhden suuren kiven taakse odottamaan, mitä tapahtuisi seuraavaksi. Ajattelin, että minun täytyisi mennä pelastajani avuksi. Näin kuinka pelastajani veti oudon näköisen miekan vyöltään ja pisti sillä yhtä hahmoista. Hahmo haihtui kuin ilmaan, ja maahan jäivät vain vaatteet. Toinen hahmo pakeni portaalista ja samassa portaalista hävisi. Jäin vielä hetkeksi kiven taakse varmistakseni, että hahmot olivat poissa. Juoksin paikkaan missä portaalista oli ollut ja näin pelastajani makaamassa maassa. Kysyin hänen nimeään ja hän vastasi ”Voit kutsua minua Oliveriksi.” Sitten huomasin verilammikon, jossa hän makasi. Hän huomasi kauhistuneen ilmeen kasvoillani ja rauhoitti minua sanomalla ”Älä huoli, se on vain pieni naarmu”, joka ei kyllä saanut minua rauhoittumaan, sillä haava näytti erittäin pahalta. ”Sattuuko siihen?” kysyin ja koskin hänen jalkaansa, missä haava oli. Hän älähti tuskissaan, vaikka väitti ettei häntä sattunut. ”Sinä vuodat kohta kuiviin. Meidän täytyy mennä sairaalaan” sanoin huolissani. ”Ei

sairaalaan” Oliver vastasi painokkaasti. ”Miksi? Oletko ongelmissa lain kanssa?” ihmettelin. ”Ei mitään sellaista. Ainoa keinoni selviytyä on se että laitat tämän sormuksen sormeesi. Luotatko sinä minuun?” Oliver kysyi. Jos totta puhutaan en luottanut häneen tippaakaan, mutta ajattelin ettei minulla ollut vaihtoehtoja. Pujotin sormuksen sormeeni kyselemättä kysymyksiä ja sitten kaikki sumeni.

Heräsin siihen kun auringon ensisäteet saavuttivat silmäni. Nousin istumaan sängyllä ja muutaman sekunnin ajattelin, että olin kotona omassa sängyssä, mutta totuus valkeni, kun katselin ympärilläni. Olin suuressa huoneessa, joka näytti kuin se olisi jostain elokuvasta. Seinillä oli kuvia erilaisista myyttisistä olennoista, kuten vampyyreistä ja lohikäärmeistä. Huoneen nurkassa oli pieni nojatuoli, jossa oli minulle puhtaita vaatteita. Nousin sängystä ja vaihdoin puhtaat vaatteet päälleni ja astelin ovesta ulos. Ovella minua oli odottamassa tyttö, joka oli arvioltani samanikäinen kuin minä. Hän totesi ”Mukavaa että olet jalkeilla Ariel. Minun nimeni on Emma.” Minulla ei ollut mitään aavistusta mistä kaikki tiesivät nimeni ja olin muutenkin aivan ymmälläni eilisen tapahtumista. Halusin vastauksia, mutta ensin halusin varmistaa, että Oliver oli kunnossa. Kysyin Emmalta ”Missä Oliver on? Onko hän kunnossa?”. Hän vastasi ” Oliver on elossa, mutta hän on menettänyt paljon verta. Hänen kuntoutumisensa voi kestää viikkoja.” Emma johdatti minut toiseen huoneeseen, jossa Oliver makasi sängyssä. Halusin kiittää häntä pelastamisestani, mutta hän oli tajuton. Lähdin huoneesta ja Emma näytti minulle paikkoja. Olimme vanhassa kartanossa, joka oli mitä luultavammin hylätty. Kyselin Emmalta kysymyksiä, kuten ”Keitä he olivat, jotka yrittivät siepata minut?”, mutta vastaus oli aina sama ”saat kuulla sen aikanaan”. Kävelimme suuren saliin, jossa ihmiset harjoittelivat taistelutaitojaan. ”Tämä on harjoitussali, jossa sinäkin tulet harjoittelemaan taitelutaitojasi” Emma selosti. Seuraavaksi Emma vei minut tapaamaan instituutin johtajaa. Astelimme suurista lasiovista sisään käytävään, joka johti instituutin johtajan toimistoon. Emma lähti ja jäin odottamaan yksin toimistoon johtajan saapumista. Katselin ympärilläni toimistossa. Kaikkialla oli erilaisia oudon näköisiä esineitä, kuten koristeellisia amuletteja. Olin juuri koskemassa yhteen niistä, kun huoneeseen asteli noin nelikymmenvuotias nainen.

Hän sanoi ”Olen kuullut sinusta paljon Ariel. Nimeni on Camilla ja olen tämän instituutin johtaja”. Ensimmäinen kysymykseni oli ”Miksi olen täällä?” Camilla vastasi ”Ariel sinulla on erityisiä lahjoja ja kohtalo toi sinut meidän luoksemme.” Kysyin ”Missä olemme?” ja hän vastasi ”Olemme New Yorkissa, Bronxissa, mutta et saa kertoa tukikohdastamme kenellekään.” Kysyin häneltä ”Keitä he olivat, jotka yrittivät siepata minut?” Hän vastasi ”He olivat pahojen edesmenneiden velhojen varjoja, sekä heidän kätyreitään. Kaikkia varjoja johtaa yksi päävarjo, jota ilman kaikkien velhojen varjot ja heidän kätyrinsä haihtuvat.” ”Mitä he halusivat sitten minusta?” minä kysyin. ”He haluavat imeä kaikkien nefireiden elinvoimaa eli meidän, jotka taistelemme varjoja vastaan, tullakseen vahvemmaksi ja hallitakseen kaikkien elävien olentojen sieluja. Olet ainoa elossa oleva nefiri, joka on tarpeeksi voimakas päihittääkseen päävarjon.” Camilla vastasi. ”Mutta ensin sinun täytyy oppia hallitsemaan voimiasi” hän sanoi. Kysyin Camillalta ”Mitä voimia minulla on?” ja hän vastasi ”Olet nefiri, joka tarkoittaa, että pystyt tuhoamaan varjoja ja olet nopeampi, kuin normaali ihminen, mutta olen kuullut huhun, että pystyisit vastustamaan elinvoiman imemistä.” Camilla johdatti minut

takaisin harjoitussaliin, jossa hän esitteli minut opettajalleni, joka opettaisi minulle puolustautumista ja varjojen tuhoamista. ”Saanen esitellä itseni, nimeni on Caleb ja tulen opettamaan sinulle kaiken mitä sinun tarvitsee tietää aseiden kasittelemisesta, puolustautumisesta sekä varjojen tuhoamisesta.” Ensimmäinen vaihe oli aseiden valitseminen. Salin seinällä oli erilaisia aseita, kuten miekkoja, sauvoja ja jousipyssyjä. Tuntui kuin yksi miekoista olisi kutsunut minua luokseen. Se oli kaunis kevyt miekka, jonka terä oli ohut ja suora. Sen kahva oli koristeltu jollain muinaisella tekstillä, jota en ymmärtänyt. ”Miekka valitsee omistajansa, eikä toisinpäin” Caleb totesi mietiskellen. Kun otin miekan käteeni, tuntui kuin jokin tyhjä aukko itsessäni olisi täyttynyt. Miekkaa oli helppo liikuttaa, koska se oli niin kevyt. Ensin Caleb kertoi, että varjoja täytyy iskeä suoraan sieluun, joka on varjoilla sydämen sijasta, sillä se on ainoa tapa tuhota varjo. Caleb opetti minua liikkumaan ja myötäilemään vastustajan liikkeitä sulavasti. Seuraavaksi oli vastassa harjoittelun vaikea osuus, nimittäin miekalla taisteleminen. Harjoittelimme ensiksi puisilla kepeillä, sillä en halunnut satuttaa ketään oikealla miekalla. Caleb osui minuun monta kertaa, ennenkuin aloin tajuta, kuinka miekkaa liikutettiin ja torjuttiin vastustajan lyöntejä. Yhtäkkiä kartanossa alkoi soimaan jonkinlainen hälytys. Kysyin Calebilta ”Mikä ihme tuo hälytys on?” ja hän vastasi ”Tuo hälytys tarkoittaa, että kartanoon on päässyt varjo. Meidän täytyy olla äärimmäisen varovaisia, sillä et ole vielä valmis kohtaamaan varjoa, etkä osaa vielä hallita voimiasi.” Caleb vei minut kartanon bunkkeriin, jota hän väitti kartanon turvallisimmaksi huoneeksi ja lähti itse etsimään tunkeilijaa. Hän jätti ovelle vartijan, joka suojelisi minua, jos varjo yrittäisi satuttaa minua ja hän antoi minulle miekkani, kaiken varalta.

Olin odottanut bunkkerissa arviolta vartin, kun bunkkerin ovelta kuului huutoa ja kolinaa. Bunkkerin ovi avautui ja sisään lipui varjo. ”Aikasi on tullut Ariel. Sinä lähdet nyt mukaani.” varjo sanoi ja taakseni avautui portaali. Tartuin miekkaani ja heilautin sitä varoituksen merkiksi. Varjo tuli lähemmäksi, joka sai minut ottamaan askeleen taaksepäin. Tunsin portaalin imun selässäni, ja päätin etten liikkuisi enää askeltakaan. Kun varjo tuli lähemmäs, sivalsin varjoa vyötärön korkeudelle mutta miekkani meni suoraa varjon läpi. Varjo löi miekan kädestäni bunkkerin lattialle. Varjo sanoi ”Vastustelusta ei ole mitään hyötyä.” Hän tarttui ranteeseeni ja veti minut portaalin läpi. Portaalin toisella puolella vastassa oli päävarjo, tai niin ainakin päättelin, sillä hän kantoi suurta kultaista valtikkaa. Päävarjo sanoi ”Olen odottanut tapaamistasi Ariel. Halusin tavata sinut henkilökohtaisesti, sillä haluan, että liityt meihin. Voisit saavuttaa paljon suurempia asioita meidän riveissämme, kuin niiden saastaisten nefireiden. Voisit hallita maailmaa rinnallani ja voisin opettaa sinua valjastamaan kaiken voimasi.” Minun täytyi myöntää, että tarjous oli houkuttava, mutta omatuntoni sanoi, että se oli väärin. En edes tiennyt puhuivatko nefirit totta väittäessään minun kuuluvan heihin, mutta tunsin sisimmässäni, että nefirit olivat oikeassa. ”En halua liittyä teihin, sillä te ette halua mitään muuta, kuin hallita tätä maailmaa ja sen asukkaiden sieluja.” sanoin kiihtyneenä. ”No hyvä on sitten. Meidän täytyy tehdä tämä vaikean kautta.” päävarjo totesi. En ymmärtänyt, mitä päävarjo tarkoitti, kunnes minut lukittiin selliin, jossa oli joka kulmassa valvontakamerat. ”Kyllä tyttö tuosta tulee vielä järkiinsä.” kuulin päävarjon mutisevan. Pahinta oli tunteettoman pelko, sillä en tiennyt mitä tapahtuisi seuraavaksi.

Sinä yönä en saanut unta, osittain siksi, että jouduin nukkumaan kylmällä kivilattialla, mutta suurin syy oli se etten tiennyt pääsisinkö ikinä enää takaisin kotiin. Olin valveilla, kun kuulin tyrmään vievän oven narisevan. Olin niin iloinen, kun näin Emman astuvan ovesta sisään kantaen miekkaani. Emma käveli sellini luokse ja antoi kaltereiden välistä miekkani, ennenkuin ehdin varoittaa valvontakameroista, jotka tarkkailivat jokaista liikettäni. Ei mennyt kauaa, kun tyrmän ovelta kuului varjojen huutoja. Ensimmäisenä tyrmään astui päävarjo, joka huomasi Emman ja sanoi ”No kukapas muukaan, kuin saastainen nefiri, joka yrittää epätoivoisesti pelastaa ystävänsä.” Sitten hän antoi käskyn varjoille ”Napatkaa hänet ja lukitkaa hänet samaan selliin Arielin kanssa.” Emma veti samankaltaisen miekan vyöltään, kuin minulla ja valmistautui hyökkäämään. Varjot lipuivat Emmaa kohden ja näin, kuinka Emman elinvoima hiipui hiipumistaan. Emma tuhosi kaksi ensimmäistä varjoa, mutta lyhistyi maahan, kun kolmas varjo saavutti hänet, sillä varjoja oli liikaa. Varjo vain jatkoi elinvoiman imemistä siihen pisteseen, kun Emman iho oli muuttunut melkein valkoiseksi. Katselin avuttomana kaltereiden välistä, kuinka elinvoima valui Emman kehosta pois. ”Tuo riittää. Hoitelen hänet itse.” päävarjo sanoi ja käski varjoa kantamaan Emman samaan selliin kanssani, sekä ottamaan tämän aseet. Varjo kantoi Emman selliini ja varjot lähtivät. Huomasin, että he jättivät tällä kertaa vartijan tyrmän ovelle. Emma makasi sellin lattialla velttona, kuin räsynukke, mutta hän oli onnekseni elossa. Kysyin häneltä miten hän oli päässyt tänne ja hän vastasi heikolla äänellä ”Tulin saman portaalin läpi, millä olit tullut tänne. Tajusin ottaa miekkasi bunkkerin lattialta ja tulin portaalin läpi, juuri kun se oli sulkeutumassa.” Sitten muistin, että olin kätkenyt miekan alleni, jotta kukaan ei näkisi sitä. Ymmärsin, että se oli ainoa keinomme paeta.

Mietin erilaisia pakoreittejä ja tulín siihen tulokseen, että parhain vaihtoehto olisi pitää meteliä niin, että vartija tulisi tarkistamaan mitä tapahtui. Sitten tuhoaisimme varjon ja ottaisimme avaimet ja avaisimme sellin lukon, sillä sellissä ei ollut ikkunoita mistä paeta. Laitoimme suunnitelman käytäntöön, mutta Emma sanoi, että minun täytyisi tuhota varjo, sillä hän oli liian heikko. Pidimme ääntä, kuin mölyapinat ja varjo tuli sellin eteen iskuetäisyydelle. Olisin voinut iskeä, mutta epäröin. ”Olkaa hiljaa vangit.” varjo sanoi tuhtuneena. Juuri kun varjo oli kääntymässä, keräsin rohkeuteni ja iskin. Iskin juuri oikeaan kohtaan niin, että varjo haihtui, kuin tuhka tuuleen. Sellin kylmälle kivilattialle tipahtivat avaimet pitäen kilisevää ääntä. Pidätin hengitystäni, sillä en halunnut jäädä kiinni uudestaan. Kurotin avainten suuntaan, mutten ylettänyt niihin. Emma ehdotti, että käyttäisin miekkaani käteni jatkeena. Kesti hetki ennenkuin sain vedettyä avaimet itselleni miekan avulla. Kun sain avaimet, avasin sellin oven ja kävelin ulos sellistä. Emma jäi maahan makaamaan ja sanoi ”Sinun täytyy mennä tuhoamaan päävarjo, sillä se on elämäntehtäväsi. Älä minusta huoli, kyllä minä selviän.” Epäröin hetken, mutta sitten lähdin tyrmästä. Seuraavaksi minun täytyisi etsiä päävarjo ja tuhota se.

Astelin kapeaa käytävää pitkin, joka vei halliin, johon portaalí oli tuonut minut aiemmin. Kuulin käytävän kulman takaa varjojen puhetta ja menin käytävällä olevan laatikon taakse piiloon. Odotin, että puhe äänet heikkenivät ja katosivat kokonaan, sitten vasta lähdin liikkelle. Minulla ei ollut mitään hajua, missä päävarjo oli, mutta seurasin vaistoani. Kun tulín hallin suuaukolle, näin että halli oli täynnä varjoja ja kaikkien varjojen keskellä oli päävarjo. Poimin keskustelusta sanoja, kuten hallita, voittaa ja nefiri. Odotin, että päävarjo erkani muista

varjoista ja seurasin sitä. Päävarjo meni pienempää huoneeseen, mutta silti suhteessa suureen huoneeseen, jonka keskellä oli koristeellisen näköinen valtaistuini. Astuin huoneeseen ja kiinnitin päävarjon huomion sanomalla ”Tämä tulee olemaan viimeinen taisto.” Päävarjo sanoi ”Et voi voittaa minua. Sinähän olet vain lapsi.” Tunsin kuinka voima virtasi suonissani ja loi lämpimän tunteen kehooni. Päävarjo otti seinältä kultaisen valtikkansa ja tömäytti lattiaa kolme kertaa. Tömäytykset heittivät minut selälleni ja ajattelin, että jos hän ei pelaa reilusti niin en minäkään. ”Tuo oli vasta alkulämmittelyä.” päävarjo sanoi itsevarmasti. Vaikken ollut kovin taitava taistelija, yritin tehdä parhaani. Juoksin miekka ojossa päävarjoa kohti, mutta päävarjo väisti niin, että miekka meni suoraan läpi. Päävarjo nauroi minulle huvittuneesti, joka sai minut raivostumaan. Hän tömäytti sauvallaan lattiaa kaksi kertaa, joka sai minut lentämään seinää päin. Jäin lattialle makaamaan pidellen olkapäästäni, jossa oli sietämätön kipu. Kun päävarjo tuli lähemmäs, tartuin seinällä olevaan soihtuun, jossa paloi tuli. Viskasin soihtun päävarjoa päin, vaikka en tiennyt vaikuttaisiko se mitenkään. Päävarjo alkoi palamaan ja voihki kivusta. ”Tulen vielä kostamaan tämän ja sillä kertaa et voita!” päävarjo huusi ja mureni tuhkaksi lattialle. Ilmeisesti ainoat aseet, joilla pystyi voittamaan varjon, olivat tuli ja tietynlainen miekka. Totesin ääneen ”Valo voittaa aina pimeyden.” Sitten muistin kivun olkapäässäni, joka oli niin vahva, että en meinannut pystyä kävelemään. Hoipertelin takaisin halliin, jossa onnekseni odotti Emma, joka oli ilmeisesti saanut elinvoimansa takaisin. Huomasin, että kaikki varjot olivat tosiaankin poissa. Emma sanoi ”nyt meidän täytyy päästä täältä pois sillä teleporttisormus ei toimi täällä.” Ongelmana oli, ettei minulla ollut minkäänlaista aavistusta, kuinka pääsisimme tästä rakennuksesta ulos.

Yllättäin näin silmäkulmastani punaisen hehkun. Se oli tulta. Sanoin Emmalle hätäntyneenä ”Meidän täytyy päästä täältä aika nopeasti pois, sillä tämä rakennus on tulossa.” Kattoparrut alkoivat myöskin palamaan, joka vaikeutti suunnattomasti pakenemista, sillä ne putoilivat maahan. Tulimeren keskellä näin hallin toisella puolella tikapuut, jotka johtivat hallin katolle. Vaikeinta oli päästä niille, koska täytyi väistellä putoilevia kattoparruja. Kun pääsimme tikapuulle lähdimme kiipeämään. Ilma oli niin tiheänä savusta ja myrkyllisistä kaasusta, etten nähnyt eteeni ja meinasin jopa pyörtyä. Muistin, että koulussa oli joskus yläasteella opetettu, että pitämällä kangasta suun ja nenän edessä tulipalossa, suodattaisi se osan myrkyllisistä kaasusta. Nostin paitani kauluksen nenäni ja suuni peitteeksi ja käskin Emmaakin tekemään niin. Kun olimme päässeet kattoluukulle koetin avata sitä, mutta se oli juuttunut kiinni. Keräsin kaikki jäljellä olevan voimani rippeet ja löin kattoluukkuja. Kattoluukku ei auennut, mutta siihen tuli reikä. Epäilin mahtuisinko siitä, mutta päätin koettaa. Se oli ainoa mahdollisuutemme selviytyä hengissä, sillä muuten me tukehtuisimme tai palaisimme kuoliaaksi. Ahtauduin reiän läpi vaikka reiän terävät reunat viilsivät haavoja kylkiini. Emma oli minua laihempi ja kevytrakenteisempi, joten hän pääsi reiän läpi vahingoittumattomana. Seisoimme rakennuksen katolla, mutta emme olleet vielä täysin turvassa, sillä rakennuksen katto saattaisi sortua. Emma otti teleporttisormuksen taskustaan ja oli juuri pujottamassa sitä sormeensa, kun kuului ryminää. Näin, kun rakennuksen katto sortui toiselta puolelta. Emma tarttui minuun sormus sormessaan ja sitten kaikki taas pimenei. Heräsin instituutista ja tajusin, että olin elossa. Olin voittanut päävarjon ja selviytynyt tulipalosta. Olkapäästäni ei enää sattunut ja Emma oli kunnossa. Instituutissa pidettiin juhlat minun ja tietenkin Emman kunniaksi ja sain

oman teleporttisormuksen lahjaksi instituutin johtajattarelta Camillalta.

LOPPU